

ВЪЛЧО И ЛИСА

Тръгнаха Лиса и Меца,
срещнаха Вълчо — кунета.
Меца се кротко поотрѣпа,
Лиса се кротко засмѣла,
заговори го, па рече:
Да знаеш, кунчо, да знаеш,
каква съмъ нѣта остана...
Нама и утре покаяла,
сережа тавето навалила
къмъ хладни ябѣ богата.
Вечер ми дружно заѣте,
Забрахъ Пѣгала и Зап
(дала ще дойдате, не знаа!)
и Ежка и Нювостулата,
Кърта да дойде съ Букалата,
и Явасца съсъ Пѣра.
Годѣна чѣста ще ми сторете,
Помана всички первати,
и де що видѣхъ поимати.
Нама съмъ була и ялада,
отъ всичко най-бѣ довила
съ гости да хвана и пийна
(кажѣ ми заплата спѣра!)
Ще занеме, ще си поѣбеме
и дружно ще заговѣеме.
Слушалахъ и Вълчо, слушалахъ я,
па мръдвалахъ съ ухаго, съ аѣсто,
отворилахъ уста, продумалахъ:
Сладка ти, Лисо, питата,
и серендѣто неѣто,
оце по-сладка устѣта.

Но само да ми не питате,
какъ дано, кѣстанѣхъ, неопитѣхъ
отъ тѣбѣта подлѣста бѣла мѣра,
кога ми прѣстѣхъ закара
на това пусто кръдѣне.
Тебе те, Лисо, гостѣла
съсъ маѣко и съсъ нѣвѣра,
а мене харѣо набѣла.
Оце си харѣа покуза,
оце съмъ свѣята въ краката,
но уѣбъ си нямамъ въ главѣта.
Не ходѣ, Лисо — Лисѣно
на гости и съсъ покаяла.
Пѣль ако Меца е проста
нека ти дойде на гости.
На Зап-Бѣа ще кажа
да дойде да те убѣажа.
Зѣръ ти ми кажишъ на пѣта,
но си оустава, напѣта
въ шѣпѣи уѣбъ ще минѣшъ.
А Кърта кажишъ осѣбно,
кадѣсѣ дано те напратѣшъ.
Кой отъ тебе не е напратѣл?
Три арѣи пѣгѣлаха ялада
прѣдъ гости дано ялада.
Не ти прѣсѣлаха заплата,
кога напѣрѣха явала,
макаръ че гости нѣмаха.
Кого ли кажишъ, Лисѣно!
Лисѣно, дѣрта кѣтрѣна.

Мария Грубешниѣва

